

Nr 273

Av herr Berglund, i anledning av Kungl. Maj:ts framställningar om anslag för vägändamål.

Vägnslagens behandling i årets statsverksproposition har skett mot bakgrund av vägplanen, d. v. s. den långsiktiga utredningsplan för vägväsendets utbyggnad, som begärdes av 1954 års riksdag. Planen anmäldes redan i förra årets statsverksproposition, men eftersom den då var föremål för remissbehandling, kunde ej ställning tagas till densamma.

Vägnätets brister och följdverkningarna härav är sedan länge bekanta för riksdagen och har påtalats från skilda håll i olika sammanhang. Vägplanen ger en än klarare bild av den prekära situationen.

Undertecknad vill hänvisa till ett par av remissyttrandena. Inom vägnämndsorganisationen, som har att lokalt bedöma vägbehoven, har man länge med oro sett, huru lång tid det tar att realisera angelägna och sedan länge påtänkta vägföretag såväl för mera starkt trafikerade leder som för mera lokala vägar. Länsvägnämndernas förbund hör till de remissinstanser, som uttryckligen tillstyrkt planen. Så har även byggnadsstyrelsen gjort, och det bör framhållas att en fastställd vägplan har mycket att betyda för bebyggelseplaneringen. Det är ett vitalt intresse att de kommunala planeringsorganen i städer och tätorter får en bestämd uppfattning om hur de framtida viktigare vägarna skall förläggas för att kunna inrikta sin planering på anslutningsvägar och över huvud taget få riktlinjer för lösning av interna leder och vägar till orternas omland. Oklarhet om vägnätets framtida sträckning står inte bara som ett hinder för trafikledsplaneringen i städerna utan även för markens disposition för andra ändamål.

Departementschefen förklarar att remissinstanserna allmänt vitsordat planens betydelse för fortsatt vägplanering och även för — som ovan framhållits — samhällsplaneringen. När han förordar en viss principiell omprövning, som skall göras av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen, synes denna gälla angelägenhetsgraderingen för bästa utnyttjande av tillgängliga resurser. Någon principiell erinran mot planen som sådan synes däremot ej ha gjorts. Tvärtom torde departementschefens yttrande att vägplanen i huvudsak synes väl ägnad att tjäna till ledning för de kommande årens arbete med våra vägars upprustning visa att den godtagits. Att detaljbearbetningar måste ske med beaktande av trafikutveckling och tekniska erfarenheter är en naturlig behandling av en långsiktsplan, som spänner om en 20-årig tidrymd. För väg- och vattenbyggnadsverket är vägplanen en ovärderlig tillgång som grund för vägnätets successiva utbyggnad. Med tanke på betydelse

sen av att även de övriga statliga och de kommunala planerande organen verkligen skall kunna få fastare linjer för den utomordentligt viktiga bebyggelseplaneringen är det av behovet påkallat med ett klart uttalande, att denna planering får grunda sig på vägplanen.

Med hänvisning till det anförda hemställer undertecknad,

att riksdagen måtte besluta att i anslutning till behandlingen av vägväsendets anslag beakta här framförda synpunkter på vägplanen.

Stockholm den 26 januari 1959

J. V. Berglund

Nr 274

Av herr Gustafsson i Kårby, om utredning angående det enskilda vägnätet.

(Lika lydande med motion nr 216 i Första kammaren)

Stockholm den 27 januari 1959

Einar Gustafsson
i Kårby